

chia. Срв. Hopf, Chroniques gréco-romaines. Paris 1873, p. 281). — И българският историкъ Паиси прѣзъ 1762 г. казва за Вълкашина: кралъ билъ болгарски и сръбски (Исторія словѣноболгарская. Изд. Й. Ивановъ, стр. 50).

1371—1394 г.

№ 39.

Западна Македония.

Слѣдъ смъртъта на баща си Вълкашина въ 1371 г., Марко (Крали Марко) станалъ пълновластенъ кралъ на западна Македония, отъ Шаръ до Костуръ, съ градове: Скопйе, Прилѣпъ, Битоля, Костуръ и др. Скоро той станалъ турски васалъ и неволень тѣхень приятель; като такъвъ той загиналъ въ боя на Ровине 1394 г. Въ негово врѣме сръбската държава се бѣ дръпнала на сѣверъ и се управляваше изпърво отъ князь Лазара, а слѣдъ него отъ сина му Стефана Лазаревичъ. Марко, по народността на населението, което влизало въ неговата държава, се титулува въ паметниците като български князь, като владѣтель на българска земя.

Византийскитъ писателъ отъ XV в. Францисъ въ своята хроника за Марка казва: „Марко, който още управляваше една часть отъ България“ (Μάρκου τοῦ τῆς Βουλγαρίας ἔτι μέρος δεσποζόντος. — Phrantzes Chron., p. 54. Ed. Bonnæ).

Отъ сѣщия XV в. е свидѣлството на горѣпоменатия сърбинъ Михаилъ отъ Островица, който въ своитѣ записки говори за „Марка бугарског кнеза“ (Гласник XVIII, 80).

Албанецътъ Иванъ Музаки въ своитѣ мемоари зове Марка „Марко Краля“ (Marco Kralia, стр. 281) и земята му въ Македония нарича българска, докато пъкъ на сѣверъ отъ Македония поставя князь Лазара сръбски. Музаки изрежда християнскитѣ господари, що се опълчили срѣщу турцитѣ, така: „Деспотъ Лазаръ Сръбски и Марко кралъ на България и Теодоръ Музаки втори, по потекло отъ нашия родъ, и други господари отъ Албания, съединени въ едно, дойдоха на бой“ (Lazaro Despoto de Servia e Marco Rè di Bulgaria et Theodoro Mosachi secondo genito da nostra casa e altri signori d'Albania uniti insieme vennero alla battaglia. — Hopf, Chroniques gréco-romaines. Paris 1873, p. 273).

Царигражданинътъ Теодоръ Спандуни Кантакузинъ (XV—XVI в.), въ съчинението си за Турция, запазено въ старъ